

BIJBELSTUDIES

LEVEN & LIJDEN MET CHRISTUS
RON VAN DER SPOEL

BIJBELSTUDIE 11

MET CHRISTUS LIJDEN OM OOK MET CHRISTUS OP TE STAAN

Ik wil Christus kennen door de kracht van zijn opstanding te ervaren, door te delen in zijn lijden en aan Hem gelijk te worden in zijn dood.

Filippenzen 3:10

Ik sprak eens met een tot het christelijk geloof bekeerde man in Bangladesh. Hij is daar pastor van een kleine gemeente. Dat is heel bijzonder, omdat hij bezig was met een opleiding tot imam in de moskee. Zijn vader had hem daartoe gestimuleerd, zijn moeder was maar wat trots op hem en de hele familie en iedereen in het dorp respecteerde hem hierom. Hij wás echt iemand in z'n omgeving. Maar in zijn vriendenkring was een jongen die christen is. Toen ze een keer met een groep op een soort kamp gingen, wilde deze aanstaande imam wel op de kamer met die christen. Want dan zou hij hem wel even overtuigen van de waarheid van de islam. Maar God werkte wonderlijk en die avond en nacht, tijdens lange gesprekken over God en geloof kwam de koranstudent tot geloof in Jezus.

Bij terugkeer thuis en in het dorp kon en wilde hij dit niet verborgen houden. Hij vertelde eerst z'n vader dat hij nu volgeling van Jezus is. Woedend schreeuwde z'n vader allemaal verwijten naar zijn hoofd. Toen hij het even later zijn moeder vertelde, draaide ze haar hoofd om en zei: "Vanaf nu ben je mijn zoon niet meer." Het gonsde al snel door het dorp en ook zijn broers kwamen het via via te weten. De man kon nog maar net op tijd het dorp uitvluchten. Zowel z'n

broers als de dorpelingen voelden zich zo vernederd en bespot door deze keuze voor Jezus dat ze hem tot op de dag van vandaag willen doden.

Toen ik zijn verhaal aanhoorde en zag hoe hij gebukt ging onder het feit dat hij nu geen familie meer had en voortdurend alert moet zijn, zei ik: "Wat vreselijk voor je, wat erg dat je zo door iedereen bent verstoeten." Waarop hij me glunderend aankeek en met een brede lach zei: "Maar nu heb ik Jezus!"

Alles kwijtraken om Jezus te ontvangen, dat is ook waar Paulus het in Filippenzen 3 over heeft. Als joodse wetgeleerde had hij een soortgelijke positie in de joodse cultuur als een imam heeft in de islam. Paulus werd gezien als een vrome geestelijke leider die in alles wat met het jodendom te maken heeft uiterst streng en nauwkeurig was. Hij wás echt iemand onder de joodse geestelijke leiders. Zelf somt hij het zo op: "Ik werd besneden toen ik acht dagen oud was en behoor tot het volk van Israël, tot de stam van Benjamin, ik ben een geboren Hebreëer met de wetopvatting van een farizeeër (...) en ten aanzien van de rechtvaardigheid die de wet voorschrijft was er op mij niets aan te merken" (vers 5,6). Kortom, Paulus had net als de Bengaalse pastor enorm veel aanzien en hem wachtte een prachtige toekomst. Totdat hij Jezus ontmoette op de weg naar Damascus. Toen werd alles anders. Toen werd hij van vervolger een vervolgte, raakte hij alles en iedereen die vertrouwd voor hem was kwijt en

moest ook hij vluchten voor z'n leven. Maar hij treurt er niet om, maar zegt glunderend: "Maar wat voor mij winst was, ben ik omwille van Christus als verlies gaan beschouwen (...). In mijn ogen is het waarde-loze troep, want ik wil Christus winnen en één met Hem zijn" (vers 7,8).

De vraag is hoe bij ons de winst- en verliesrekening uitvalt als het er echt op aankomt. Zijn er dingen en mensen waar we zo aan hechten dat we ze tegen geen prijs willen loslaten? Wat als het aankomt op de keuze tussen een leven met vertrouwde mensen en veel waardering, maar zonder Jezus of een leven als vreemdeling, als paria, ver weg van het vertrouwde, maar wel vol van Jezus? Wat zou dan onze keuze zijn? Onze vervolgde broers en zussen staan bijna allemaal voor dit soort keuzes in hun leven. Reken maar dat ze het daar moeilijk mee hebben. Loslaten van het vertrouwde en van familie en vrienden doet enorm pijn. En toch beseffen ze dat ze in een leven met Jezus beter af zijn.

Paulus geeft in Filippenzen 3 duidelijk aan waarom hij deze keuze heeft gemaakt. Hij zegt dat hij aan Jezus gelijk wil worden, wil meemaken wat Jezus ook heeft meegemaakt. Hij wil dezelfde weg gaan als Jezus, die ook werd veracht door de Zijnen, werd bespot door de geestelijke leiders, werd verlaten door alles en iedereen, zodat op een gegeven moment alleen nog de twaalf discipelen overblijven. Ook de Zoon des mensen had geen plek om het hoofd neer te leggen. Paulus zegt hier dat als dit de weg van Jezus is, dat je net als Hij moet lijden onder verachting en eenzaamheid, dat hij daar van harte

toe bereid is. Hij weet dat je nooit dichterbij Jezus kunt zijn dan met Hem te lijden. Maar Paulus weet ook heel goed dat de weg van Jezus altijd gaat van sterven naar eeuwig leven, van kruis naar opstanding. En dat wil hij ook meemaken, hij wil de kracht van de opstanding ervaren in zijn eigen leven. De opstandingskracht waarmee de Vader Zijn Zoon opwekte uit de dood, die kracht is er ook voor ieder die Jezus volgt. Paulus zegt dat hij met Jezus wil lijden en sterven, "in de hoop ook zelf uit de dood op te staan" (vers 11).

Het is datzelfde verlangen dat ook de Bengaalse pastor en vele vervolgden met hem keer op keer uitspreken en het zet ons steeds weer aan het denken: wat en wie is voor mij het belangrijkste, echt het allerbelangrijkst?

GESPREKSVRAGEN

1. Wat zijn dingen die je zo belangrijk vindt dat je ze moeilijk kunt loslaten?
2. Wat doe je als je (net als onze vervolgde broers en zussen) moet kiezen tussen een leven met vertrouwde mensen en dingen, of een leven met Jezus zonder dat vertrouwde?
3. Wat doe je met Lukas 14:25-27?